

Câinele- fantomă

și ultimul tigru de circ

de Claire Barker Ilustrații de Ross Collins

Traducere din limba engleză de Andrei Covaciu

Cuprins

1	Făcând pe mortul	7
2	Puterea unei atitudini pozitive	12
3	Nebunia pălărilor	23
4	Echipa de vis	34
5	Scriitorul fantomelor	49
6	Cea mai proastă zi liberă din lume	59
7	O invitație inspirată	72
8	Surpriză la circ	80
9	Șongleri și secrete	88
10	Câinele-detectiv	97

11	Când îți scapă porumbelul	111
12	Veniți! Veniți!	115
13	Un Mult-Iubit la neșez e prietenul cel mai breaz	125
14	Piatra prețioasă de la Starcross	130
15	Școlirea unui Mult-Iubit	134
16	Păzitorii fantomatici	143
17	Ouă stricate și picioare subțiri	156
18	Animale și răspunsuri	166
19	Toată lumea, la treabă!	179
20	O noapte de pomină	185
21	Flotul și rubinul	193
22	Cel mai grozav spectacol din lume	208
23	Sufletele-pereche ale cercului	230
24	Să mergem acasă, băiete!	238

Capitolul 1

Făcând pe mortul

Reședința Starcross era pentru Tătănuș Pipăruș raiul pe pământ. Ascunsă la capătul unui drum năpădit de iarbă, în Bartonshire, Anglia, aceasta reprezentase A-C-A-S-Ă pentru multe generații ale familiei Pipăruș (atât oameni, cât și animale), în ultimii 904 ani.

Casa aceea dărăpănată căzuse într-un somn profund de-a lungul secolelor, îmbrățișată de iederă și fermecată de ciripitul păsărelelor. Între pereții săi scorojiți și printre turnurile năruite se puteau găsi tot felul de secrete interesante; secrete care se strecurau pe după colțuri, de-a lungul coridoarelor pline de ecouri și prin încăperile pe jumătate abandonate.

Regulile firești ale oricărui cămin nu se aplicau și la Starcross Hall. Nimeni nu ar fi spus vreodată aici: „Fă ordine!“ sau „Unde te duci cu catapulta aia?“. Niciun joc nu era prea gălăgios, prea nebunesc sau nu crea prea multă mizerie. Niciodată nu era prea târziu, ori prea devreme, sau prea *orice* ca să te joci. Reședința era cel mai bun loc de joacă pentru spiritele aventuroase, iar câinii erau mai mult decât bine-veniți. *În special* câinii-fantomă.

Tătănuș Pipăruș se afla în dormitorul întunecos al lui Winnie, așteptând în dulapul de haine, ținându-și labele peste ochi și numărând în gând cât mai rar cu putință. „De-a v-ați ascunselea“ era jocul lui preferat, deoarece implica tot ceea ce putea să facă cel mai bine un câine: să adulmece, să găsească, să urmărească și să prindă. Ridică sprâncenele, după care se linse îngândurat pe bot.

Ca să nu se plictisească, Tătănuș își puse la punct strategia, activitate care – datorită faptului că știa ascunzătorile preferate ale celorlalte fantome la fel de bine ca pe propriile labe – nu îi luă prea mult timp.

Martin se băgase cu siguranță în cutia de tablă pentru biscuiți, dându-se de gol, ca întotdeauna, cu ronțăitul lui de hamster lacom. Gabriel, gânsacul, trebuie să se fi cocoțat pe raftul de sus al bibliotecii, înghesuit printre enciclopedii. Cum rămânea însă cu Valentin? Ca iepure, s-ar fi pitit cel mai degrabă în spațiul umbros de sub tufa cea mare din curtea reședinței. Orlando se maimuțărea, probabil, prin sertarul cu tacâmuri din bucătărie, zdrăngănind lingurile și lingurițele de acolo.

Rămânea doar minunata Winnie Pipăruș. Tătănuș era convins că ea era cea mai bună și mai deșteaptă ființă umană din întreaga lume, dar nici măcar ea nu s-ar fi putut ascunde de Mult-Iubitul ei cățel-fantomă.

Existau trei motive care întăreau această afirmație:

1. Cei doi se jucaseră „De-a v-ați ascunselea“ pe durata întregii vieți a lui Winnie (și a unei părți a morții lui), iar în tot acest timp el nu pierduse nici măcar o singură dată.

2. Mirosea mai frumos decât orice altceva din Cer și de pe Pământ și, prin urmare, era atât de simplu de depistat, deoarece mirosul ei distinct

învăluia coridoarele reședinței asemenea unor norișori parfumați.

3. Era singura din grupul lui de prieteni care era: a) om și b) încă în viață. Ambele atribute însemnau că Winnie era un corp solid, mai ușor de depistat decât un bob de mazăre într-un cub de gheață.

— Șaispe... șapțișpe... optșpe, nouășpe –
DOUĂZECI!

Tătănuș țășni afară din dulapul pentru haine, traversă dormitorul lui Winnie și tropăi în fugă de-a lungul coridorului prăfuit, urlând din toți rărunchii:

— CINE NU-I GATA ÎL IAU CU LOPATA!

Coborând în fugă pe scările interioare ale reședinței Starcross, Tătănuș își aduse aminte,

doar pentru o clipă, că la un moment dat fusese extrem de trist. Dar acum Winnie era din nou în stare să îl vadă, iar zilele se transformaseră într-un vârtej neîntrerupt de bucurie cățelească. Tătănuș era „Mult-Iubitul“ lui Winnie: un animal-fantomă ultraspecial, precum și cel mai bun prieten pentru totdeauna al acesteia. Viața lui de după moarte era grozavă și nu și-ar fi dorit ca asta să se schimbe vreodată.

Capitolul 2

Puterea unei atitudini pozitive

— TOTUL SE VA SCHIMBA DE ACUM ÎNAINTE!

În dimineața zilei următoare, tatăl lui Winnie, al optsprezecelea Lord de Starcross, năvăli pe ușa bucătăriei, cu ochii dilatați și cu părul vâlvoi. Își ridică brațele în aer, doborând o tigaie de cupru, care căzu pe podea cu un zăngănit puternic.

Uimită de impetuositatea soțului ei, doamna Pipăruș lăsă pe masă tarta cu miere. Winnie rămase și ea cu lingura cu lapte și cereale în aer, la jumătatea distanței dintre farfurie și gură. Tătănuș, așezat

lângă Winnie și invizibil pentru cei doi adulți, părea îngrozit de ceea ce îi fusese dat să audă.

— Noaptea trecută am avut un vis, continuă domnul Pipăruș, ridicând sprâncenele și îmbujorându-se. Se făcea că Starcross Hall găzduia cea mai mare colecție de pălării DIN LUME! exclamă el uitându-se drept în ochii doamnei Pipăruș. Ah, Isadora, era ceva atât de frumos... ți-ar fi plăcut la nebunie. Coroane strălucitoare, căciuli lucioase, din blană de urs, scufii de noapte cu pompoane mițoașe... oftă el cu un aer nostalgic. Apoi m-am trezit. Colecția noastră privată este o splendoare, desigur, spuse el, arătând către stivele înalte de pălării, împrăștiate prin toată bucătăria. Dar nu se poate contesta faptul că, pur și simplu, nu poți avea prea multe pălării.

Domnul Pipăruș începu să se învârtă prin bucătărie, bătându-și fruntea cu degetul.

— După care m-am gândit: stai puțin, Hector Augustus Merriweather Pipăruș. Pe ce ai putea cheltui mai bine banii decât pe achiziționarea altor pălării? Ha! E atât de evident! Pălăriile sunt soluția. Toată lumea știe asta! Priviți!

Spunând aceasta, domnul Pipăruș scoase din buzunarul halatului de casă ultimul număr al revistei lunare *Pălărierul Nebun*, publicația lui preferată. Pe coperta lucioasă a acesteia se afla imaginea unui turban galben, împodobit cu un rubin roșu de dimensiunea unui cartof. Titlul articolului din interior era:

Domnul Pipăruș continua să se învârtă agitat prin bucătărie:

— Am planuri mari, mari de tot. Trebuie să trecem la fapte – să ne extindem colecția și să o expunem pentru marele public!

Băgă mâna în celălalt buzunar al halatului și scoase de acolo o pălărie de bufon, cu zurgălăi, pe care și-o puse, ceremonios, pe cap:

— Acesta este destinul nostru! Visul de astă-noapte a fost UN SEMN!

Domnul Pipăruș se trânti brusc pe un scaun din bucătărie. Pentru că niciodată în viața lui nu dăduse dovadă de atâta ambiție, acum se simțea epuizat. Doamna P. îi întinse o ceașcă de ceai de napi, din care sorbi prelung, încercând să-și revină.

Toți cei prezenți în bucătărie rămaseră o vreme tăcuți, analizând ideea domnului Pipăruș. Până și celelalte fantome Mult-Iubite, care stăteau sub masă și care de secole se obișnuiseră cu bizareriile familiei Pipăruș, se opriseră din joc.

Winnie fu cea care sparse tăcerea:

— Tată, vrei să spui că îți dorești ca Starcross să aibă vizitatori? Întrebă ea, aruncând o privire plină de îndoială către pânzele de păianjen din colțuri și către pălăriile prăfuite, răsfirate pe podea. Turiști adevărați? Să vină *aici*?

Tatăl ei încuviință din cap, însuflețit de miraculosul ceai de napi.

— A sosit vremea unui nou început, Winnie. După toată povestea aceea oribilă cu licitația – când am fost cât pe ce să ne pierdem bătrâna casă – am înțeles că reședința Starcross trebuie să se trezească din acest somn lung în care a stat pentru mult prea multă vreme. Trăim în secolul XXI! O mulțime de vizitatori care să vadă o mulțime de PĂLĂRII – de asta avem nevoie! Lume zâmbitoare, haioasă, veselă! Să punem din nou Starcross Hall pe harta Angliei – ar fi o minunată zi de destindere pentru oamenii de toate vârstele!

Domnul Pipăruș vorbea atât de însuflețit și degajat ca și cum cuvintele ar fi fost niște bomboane rostogolindu-se dintr-o cutie:

— Pentru prima dată în ani și ani, simt cum îmi explodează capul de atâtea idei! exclamă el, sărind în picioare și făcând o mică piruetă.

— Ar fi mai amuzant decât o grămadă de broaște crăcănate, Isadora, ce spui, draga mea?

Doamna Pipăruș se uita la el atentă, încercând să-și pună gândurile în ordine.

— Dar, Hector, asta ar însemna că... *am avea slujbe!* exclamă ea, rămânând cu gura căscată.

SLUJBE ADEVĂRATE!

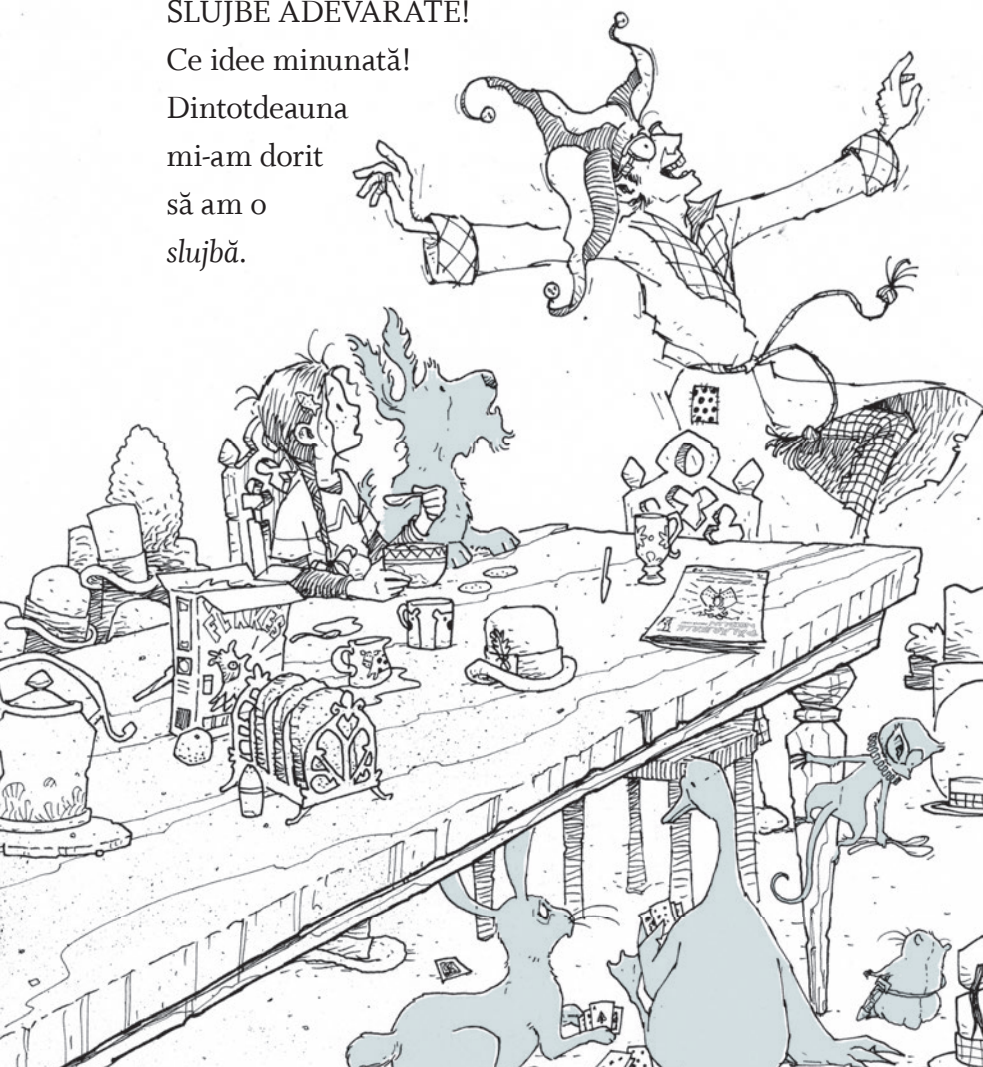
Ce idee minunată!

Dintotdeauna

mi-am dorit

să am o

slujbă.

Se cufundă din nou, pentru o clipă, în gânduri, după care își puse pe umeri o eșarfă de pene și exclamă:

— Desigur – noua mea mașină de gătit! Toți vizitatorii aceia vor fi flămânzi după ce se vor fi uitat la minunatele noastre plăării. Dintotdeauna am visat să-mi deschid propria ceainărie! exclamă ea, încruntându-se și începând să se învârtă prin bucătărie. Un loc în care să-mi pot etala cele mai îndrăznețe rețete. Aș putea-o numi... *Bufetul râgâielilor*. Nu, stai așa... *La burta umfl...* Nu... *Cămara Piraților* – asta e!

Domnul și doamna Pipăruș se urcară pe masă și începură să danseze însuflețiți polca, balansând candelabrul din coarne de cerb și chiuind veseli.

Se distrau atât de bine încât nici măcar nu o observară pe Winnie cum se strecură afară din bucătărie, deschise ușa de la intrare și plecă la școală – cu un pluton de animale fantomatice, invizibile, călcându-i pe urme.

— Păi..., pufni Tătănuș, conducând-o pe Winnie, împreună cu celelalte fantome, pe poteca spre stația de autobuz. Nu prea știu ce să cred despre

asta... chiar nu știu. Sună extrem de riscant! izbucni el. Nu-mi place ideea asta. Brusc, o grămadă de lume o să intre și o să iasă din reședință. Dacă ne vor întrerupe jocurile? Sau... dacă ne vor opri exercițiile de gimnastică? Nu am de gând să redevin o fantomă slabă și bleagă. Eu aș vrea ca lucrurile să rămână exact așa cum sunt acum. Nu! Cu siguranță, e o idee proastă. De fapt, e o idee *îngrozitor* de proastă – și cu asta, basta! mârâi el ca să sublinieze ce avusese de spus.

Winnie îl mângâie ușor pe cap:

— Nu te îngrijora, Tătănuș. S-ar putea să fie un lucru bun. La urma urmelor, e vorba de tradiție. Starcross Hall găzduia, pe vremuri, o grămadă de vizitatori, nu-i așa, Gabriel?

Gânsacul Gabriel încuviință cu un găgâit, pășind mai departe peste buruienile crescute pe mijlocul drumului.

— O-da-o-da-o-da, cu siguranță!

Valentin, iepurele de câmp, țopâi până la Winnie:

— Cu secole în urmă, petrecerile și sărbătorile se țineau lanț prin aceste locuri.

